

ကိုရွှေတောသား တောရွာရဲငှာဂါ

(ကျေးလက်ဗျော် ဗာသလုံးချင်းဝတ္ထုစင်စင်)

နိဂုံး၏ အစ နိဒါန်း

ရာအိမ်မှူးဦးရွှေကြည်၏ မျက်နှာ သိပ်မကောင်း။

ဘယ်ကောင်းနိုင်မှာ တဲ့ တုန်း။

အလွန်တရာမှ ဆော့လွန်လွန်းသော သူ့မြေးငယ်ကလေးတစ်ယောက် သစ်ပင်အမြင့်ပေါ် ကျီးကန်းသိုက် တက်နှိုက်ရာမှ သစ်ခေါင်းအတွင်း မြွေထွက်လာ၍ လန့်ဖျပ်ကာ သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ခြေကားရားလက်ကားရား ပြုတ်ကျသွားခဲ့၏။

ပြုတ်ကျသောပေအမြင့်က နည်းနည်းနောနောမဟုတ်။

မြေပြင်ကလည်း ကြမ်းတမ်းလွန်းလှသော ကမူအထစ်တွေနှင့်။

သည် တော့ . . . ဝေဒနာမချိမဆုံ ခံစားရကာ အိမ်သို့ပြန်အသယ် လမ်းမှာ တင် ဇီဝိန်ချုပ်သွား ရှာခဲ့သည် ။

သည် တော့လည်း ဦးရွှေကြည်တို့ တစ်အိမ်သားလုံး ပွက်လောရိုက်သွားကြသည် ။ အော်ဟစ် ငိုကြွေးသူ ငိုကြွေး၊ ရင်ဘတ်စည်တီးသူ စည်တီး၊ လူးလူးလိမ့်လိမ့်နှင့် မေ့မြောသူမေ့မြောသွားကြကာ စိတ်မချမ်းမြေ့ ဖွယ် နေ့ကလေးတစ်နေ့ ဖြစ်သွားရလေတော့၏။

သည့်အတွက် လူကြီးသူမများက သူကြီးကို အကြောင်းကြားကာ နာရေးကိစ္စ၊ အသုဘ ကိစ္စကို ပြင်ကြဆင်ကြလေသည် ။

ရုပ်ကလာပ်တင်ဖို့ ကပ်ရက်သူရက်ကြ၏။

အခေါင်းပျဉ်စပ်သူ စပ်ကြ၏။

ကနားဖျင်းထိုးသူတို့ ထိုးကြ၏။

ရေခပ်သူ၊ ရေနွေးအိုးကျိုသူ၊ လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယ
ငှားရမ်းသူများမှာ ရုပ်ရေးရွာရေး ဆိုသည့်အတိုင်း တက်ညီလက်ညီ တ
က်တက်ကြွကြွဖြင့် ခိုကပ်ခြင်းအလျဉ်းမရှိဘဲ သူ့တာဝန်နှင့်သူ လုပ်
ဆောင်ကြကုန်၏။

နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ သက်ပျောက်ဆွမ်းအတွက် သံဃာ
တော်ကိုပင့်ဖိတ်ရန် ဦးရွှေ ကြည် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

"ဘယ်လဲ . . . ဦးရွှေကြည်"

"အရှေ့ကျောင်းဘက်သွားမလို့ ၊ မြေးကလေး သက်ပျောက်ဆွမ်းကိ
စ္စလေ"

"အေးဗျာ . . . သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်တာ"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ . . . သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုဆိုသလိုပဲပေါ့"

"တရားနဲ့ ပဲဖြေရမှာ ပေါ့လေ . . . လူတိုင်းဟာ သေခြင်းတရားကို
ရှောင်လွှဲလို့ မှ မရတာပဲ၊ ဒါထက် . . . အရှေ့ကျောင်းက ကျောင်းထိုင်ဆ
ရာတော်ကြီး အညာကို ကြွသွားတာ ပြန်မရောက် သေးဘူး မဟုတ်လား
"

"မရောက်သေးဘူးဗျ . . . ဒါပေမဲ့ ဟိုးတစ်လောလေးက ကြွလာတဲ့
အာဂန္တုကိုယ်တော် တစ်ပါး ရှိပါတယ်"

"ဪ . . . သီလပေးကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော်ပဲ၊ ကိုယ်တော်က အာဂ

နှုတ်ပေးပေးပေး ဒေသအနေ အထား ဥတုသပ္ပာယ်ဖြစ်ရင် ဝါဆိုမယ့်အနေအထား ရှိတယ်"

"ဒါဆို ကောင်းတာပေါ့ . . . ဦးရွှေကြည်ရယ်၊ သည် ကိုယ်တော်က ကြည်ညိုစရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေတယ်လို့ ကိုယ်တော်က အတော့်ကို ရိုးအသလိုပဲ၊ ဒကာတွေနဲ့ အလိုက်သင့် အလျားသင့် စကားပြောတတ်ပုံမရဘူး၊ စိတ်ထဲရှိရင် ရှိတဲ့ အတိုင်း တဲ့ တိုးအိုးပေါက် ပြောချတတ်တာ ကလား"

"တောထွက်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငယ်ဖြူဆိုတော့ လောကီရေးနဲ့ ကင်းကွာတဲ့ သဘောပဲဗျာ . . . အမှန်တရားပြောတဲ့ ဥစ္စာပဲ၊ ပြောစမ်းပါစေ . . . အမှန်ကြိုက်ရင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဘာမှ လက်မခံနိုင် စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူးဗျာ . . . ကိုင်း . . . သွားမယ်ဗျာ"

ရာအိမ်မှူး ဦးရွှေကြည်လည်း တစ်ရွာတည်းသားဖြစ်သော တောင်သူကြီး ဦးဖိုးခင်အား နှုတ်ဆက်လျက် အရှေ့ကျောင်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ။ အိမ်မှ စောစောစီးစီးထွက်လာခဲ့ သည် မို့ နေရောင်သည် စူးစူးရှရှမရှိလှသေး။

ထိုအချိန်ဝယ် အာဂန္တုကိုယ်တော် အရှင်စာဂသည် အုန်းတံမြက်စည်းအရှည်ဖြင့် ကျောင်း စကြိုတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ရွက်ကြွေများ ၊ အမှိုက်သရိုက်များကို လှည်းကျင်းနေလေသည်။ ။

"ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် . . . "

"အရှင်ဘုရား . . . ခွေးကြည့်ပါဦး . . . "

"ဪ . . . လာ . . . လာ . . . ဒကာကြီး လာပါ လာပါ၊ ဟဲ့ကောင် . . . သွား သွား . . . "

ဘုန်းကြီးကျောင်းခွေးခမျာ အာဂန္တုကိုယ်တော်၏ စကားကို နားထောင်သည့်အလား အဟောင်ရပ်လျက် ဆွမ်းချက်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားလေတော့၏။

"လာ . . . ဒကာကြီး၊ ဘာအကြောင်းကိစ္စများ ရှိပါလိမ့် . . . "

"ရှိဆို . . . သက်ပျောက်ဆွမ်းအတွက် လာပင့်တာပါ ဘုရား"

"ဟယ် . . . သက်ပျောက်ဆွမ်း၊ ဟုတ်လား . . . ဘယ်သူများ ဘာဖြစ်တာပါလိမ့်"

"ဟို . . . တပည့်တော်ရဲ့ မြေးကလေး မနေ့ကတင်ပဲ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားလို့ ပါဘုရား . . . "

"ဟင် . . . ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတာတဲ့ တုံး"

"ဖြစ်ပုံကတော့ . . . ပြော မပြောချင်တော့ပါဘူး ဘုရား၊ သစ်ပင်အမြင့်ပေါ်တက်ပြီး ကျီးကန်းသိုက်တက်နှိုက်တာ သစ်ခေါင်းထဲက မြွေထွက်လာတာနဲ့ လန့်ဖျပ်ပြီး ပြုတ်ကျသွားတာပဲ ဘုရား . . . အိမ်ကိုတောင် အသက်မပါတော့ပါဘူး"

ရာအိမ်မှူး ဦးရွှေကြည်၏ စကားဆုံးလေတော့ လောကပရိယာယ် ဘာမျှကြွယ်ကြွယ်ဝဝမရှိ ဘဲ အာဂန္တုကိုယ်တော်လည်း သူ့ဝသီအတိုင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက်၏။

"ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ် ဣန္ဒြေရမနေဘဲ မျောက်ဟိုဒင်း သမန်းရှသလို သစ်ပင်ပေါ်တက်ပြီး ကမြင်းကြောထတာကိုး . . . သေတာတောင်နည်းသေးဗျာ . . . "

အာဂန္တုကိုယ်တော်၏ စကားကြောင့် ဦးရွှေကြည်၏ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံးမှာ မည်းတက်သွား လေ၏။

"အရှင်ဘုရား . . . စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် မိန့်ကြားတော်မူပါဘုရား"

"ဟင် . . . ကျုပ်က မှန်တဲ့ အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပြောတတ်လို့ ပြောချလိုက်တဲ့ ဥစ္စာ၊ နေပါဦး . . . ကျုပ်က မှန်တဲ့ အတိုင်းမိန့်လို့ ဘယ်လိုမိန့်ရမှာ တဲ့ လဲ"

"တင်ပါ့ဘုရား . . . အရှင်ဘုရားအနေနဲ့ မိန့်ရမှာ က ‘အို . . . ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်းကွယ်၊ ချောမယ် . . . ဘယ့်နှယ်များ နေရှာပါလိမ့်၊ အတော်ကလေး ပြသွားမယ် မှတ်တယ်၊ အတော်ကလေးလည်း ကွဲသွားမယ်ထင်ပါရဲ့ ၊ နာတာကတော့ မတရားဖြစ် ရှာမှာ ပဲနော်’ လို့ မိန့်လိုက်ရင် တစ်ဖက်သားချော ဘယ့်ကလောက် နားဝင်လိမ့်မလဲ . . . "

အာဂန္တုကိုယ်တော်အဖို့ ဦးရွှေကြည်မှ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် လျှောက်ထားပြောဆိုမှု ကြောင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်ရင်း . . .

"ဪ . . . ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး ဒကာကြီးရယ်၊ ကျုပ်က လောကုတ္တရာကိစ္စတွေသာ စိတ်ကရောက်တာ၊ လောကီတော့ အကျွမ်းတဝင်မရှိ လှဘူး။ အင်း . . . ဟုတ်မှာ ပေါ့လေ၊ ဟုတ်ပေမှာ ပေါ့၊ ‘တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာတစ်ပုဒ်ဆန်း’ဆိုတဲ့ စကားလည်း အရှိသားကလား၊ သူ့အရပ်နဲ့ သူ့ဇာတ်ပေပဲ၊ ကိုင်း . . . ကိုင်း . . . ကျုပ် မဆင်မခြင်နဲ့ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောဆိုလိုက်မိတဲ့ အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ လွန်တာရှိ ဝန္တာမိပါ ဒကာကြီး၊ နောက်များကျရင်ဖြင့် ဒကာကြီးပြောခဲ့တာတွေ မှတ်သားလို့ ဆင်ခြင်မိန့်ရတော့မှာ ပေါ့၊ ခုတော့ . . . ဝန္တာမိပါဗျာ၊ ဝန္တာမိပါ"

"တင်ပါ့ဘုရား"

သည် လိုမျိုး တုံ့ပြန်ပြောဆိုတော့မှ ပင် ရာအိမ်မှူး
ဦးရွှေကြည်လည်း စိတ်ထဲဖြေသာရာ ရသွားကာ ...

"မနက်ဖြန် ကိုးနာရီထိုးလောက် ဆက်ဆက်ကြွခဲ့ပါဘုရား"

ဟူ၍ ပင့်လျှောက်ပြီး ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှ ပြန်လှည့်ထွက်ခဲ့
လေတော့သည်။ ။

အာဂန္တုကိုယ်တော်မှာ ဖြင့် ဒကာရွှေကြည်၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်လျက်
ခေါင်းတဆတ် ဆတ်နှင့်။
